

[Stinus]

40.000 børn dør hver dag – ikke bare i dag og i morgen, men hver dag år efter år – og mindst halvdelen af disse børn ville kunne reddes, hvis blot midlerne kunne tilvejebringes.

Det kan de efter det radikale venstres opfattelse ved en verdensomspændende omprioritering af ressourcerne. På én dag bruger verden 2 mia dollars på oprustning; det er fem gange mere, end UNICEF har til rådighed for sit arbejde for verdens børn i et år. Er Danmark parat til at deltage i en sådan omprioritering?

Nør Christensen (CD):

Jeg kan ikke lade være med indledningsvis at tilslutte mig rækken af partier, der dybt beklager, at der er opstået og også i fremtiden vil opstå hungerskatastrofer. Det er tragisk, det er forfærdeligt, det er grusomt, at det kan ske, og derfor må vi gøre, hvad vi overhovedet kan, for at hjælpe. Men u-lands-hjælp er ikke bare at poste penge ud, og det er ikke alene et spørgsmål om, at det, vi yder, er den ene eller den anden procentsats. Nej, det, det drejer sig om, er, at vi bruger de midler, vi har til rådighed nu, så effektivt som muligt og på den måde hele tiden søger at gøre vor bistandshjælp til den optimale hjælp.

På længere sigt ser vi i CD gerne, at u-landsbeløbet udvides. Det vil igen – naturligvis, havde jeg nær sagt – stille krav til os om, at de midler, der skal sættes ind, anvendes mere effektivt.

Centrum-demokraterne mener, det er nødvendigt, at vi sætter ind med al kraft i den nuværende situation i Afrika og for den sags skyld også i andre dele af verden, men vi ønsker også, at hjælpen skal være fremadrettet, som det også fremgår af forespørgslen. Det vil sige, at vi ønsker at sikre mulighederne for i fremtiden at hjælpe gennem sikring og udbygning af f.eks. veje, lufthavne eller havne. Det er for os vigtigt, at netop disse faciliteter på længere sigt bringes i orden, således at mangler på disse områder ikke bliver en hindring for, at hjælpen kan nå frem. Særlig i en hungersituation er der et klart behov for, at der ikke må være den mindste forsinkelse, især ikke en forsinkelse, der kunne være forebygget ved støtte til udbygning af veje, havne og lufthavne.

Mange af ordførerne har været inde på en effektivisering, og jeg tror, at netop disse tre ting: udbygningen af veje og havne og lufthavne, kan bidrage til en højere grad af effektivisering af den bistand, som vi kan sende ud til hjælp.

I det daglige arbejde er det også vigtigt, at arbejdet bliver af forebyggende karakter. Der skal ikke være hjælp på industrilandsniveau, men hjælp på u-landsniveau. Med andre ord mener vi, at bistandsarbejdet i højere grad burde koncentrere sig om noget, som vi anser som selvfølgelig, nemlig vand. Der er ingen tvivl om, at noget så simpelt som en brønd med en pumpe til manuel betjening gør underværker. Det kan de af os, der deltog i finansudvalgets rejse til Indien her i foråret, bekræfte. At kunne pumpe vandet lige op fra jorden letter hverdagen i u-landene, og på den måde kan der blive overskud til mange andre aktiviteter, herunder uddannelse. Når jeg specielt fremhæver uddannelse, skyldes det ganske enkelt, at jeg vil gøre opmærksom på, at det, der først og fremmest skal bekæmpes, er sulten, for ingen kan lære noget, hvis de sulter.

Der skal altså lægges vægt på, at befolkningen i u-landene ikke sulter, men jeg kan ikke lade være med her at nævne, at det også for os er vigtigt, at der sættes ind med sygdomsbekæmpelse. Dansk videnskab og dansk industri har ressourcer, som vi her kan udnytte. Hvad angår sygdomsbekæmpelse, kan det ikke nytte, at vi holder et for højt ambitionsniveau. Det er ikke udtryk for ond vilje, men det er en barsk realitet. Ingen i denne verden er her og nu i stand til at opbygge et sundhedssystem som det, vi kender hertillands, og derfor skal der nødvendigvis ske en gradvis tilpasning og udbygning. Men det er vigtigt, at vi kommer i gang i det små. Kun på den måde kan vi bidrage til en større forståelse for sundheden og dens pleje. Men som jeg før var inde på, vil alene det, at vi skaffer rent vand fra brønde, være en væsentlig faktor til større sundhed.

De ting, jeg her har nævnt, kan lyde banale i vore egne ører, men hjælp skal gives på u-landsniveau, og som jeg siger, er det ikke udtryk for hovmod, men vi bliver nødt til at erkende, at vi lever i realiteternes verden. Det er i dag sådan, at vi desværre kun kan sætte ind med bekæmpelse af de mest almindelige sygdomme som f.eks. lungeinfektion,